

Tale ved minnemarkeringen 10. august 2026

Kjære statsråd, ærede gjester, kjære alle sammen,

Hei og assalamu ALaikum, Fred være med dere,

På vegne av *Islamsk Råd Norge* vil jeg takke Stiftelsen 10. august og Al-Noor Islamic Centre for at dere år etter år samler oss til denne viktige markeringen, og for arbeidet dere gjør mot hat, islamofobi og ekstremisme.

I dag minnes vi terrorangrepet mot Al-Noor-moskeen 10. august 2019.

Vi minnes Johanne Zhangjia Ihle-Hansen. Og vi hedrer Mohammad Rafiq og Mohammad Iqbal, som gjennom sitt mot bidro til å forhindre at flere liv gikk tapt.

Men 10. august handler ikke bare om å minnes. Dagen forplikter oss til å spørre hva vi har lært, og hva vi fortsatt må gjøre.

For islamofobi er ikke historie.

En ny undersøkelse viser noe som bør få oss til å stoppe opp: Nær 45 prosent av befolkningen svarer at de aldri tenker på terrorangrepet mot Al-Noor 10. august.

Når et terrorangrep rettet mot norske muslimer så raskt forsvinner fra vår kollektive bevissthet, må vi spørre om vi som samfunn har forstått alvoret og lært nok.

I fjor ble Tamima Nibras Juhar drept på Kampen. Retten slo fast at hun ble valgt fordi hun var muslim og mørkhudet.

Internasjonalt har vi de siste månedene sett moskeer angrepet, hjemmet til en imam utsatt for brannbombe og muslimer knivstukket. Amnesty har advart om at islamofobisk vold i Storbritannia har nådd et krisenivå.

Hatet rammer både mennesker og institusjoner.

Det rammer kvinnen som vurderer om det er trygt å gå alene med hijab. Barn som opplever at deres muslimske identitet blir gjort til noe fremmed. Og

foreldre som må forklare barna hvorfor moskeen trenger kameraer og vakthold bare for at de skal kunne gå dit og be.

Samtidig må vi være oppmerksomme på språket som omgir oss. Når muslimer fremstilles som et sikkerhetsproblem, som mennesker som ikke deler våre felles verdier, eller som en gruppe som ikke hører hjemme i Norge og Vesten, skaper det avstand og mistenkeliggjøring.

Ord betyr noe. Politisk retorikk betyr noe.

Derfor har våre folkevalgte et særlig ansvar. Vi skal kunne diskutere religion, integrering og innvandring kritisk. Men politikere har også et ansvar for å *bringe mennesker sammen, ikke sette befolkningsgrupper opp mot hverandre.*

Arbeidet mot islamofobi foregår i dag på mange arenaer og bæres av myndigheter, sivilsamfunn, tros- og livssynssamfunn og enkeltmennesker. Som alt annet holdnings- og antidiskrimineringsarbeid gir det ikke resultater over natten. **Til dere som står i dette arbeidet hver dag: Vær tålmodige, finn styrke i hverandre, og vit at arbeidet vi gjør i dag kan gi resultater langt inn i fremtiden.**

10. august viser oss hvor langt hatet kan gå. Men dagen viser oss også betydningen av mot, fellesskap og mennesker som nekker å være likegyldige.

Når muslimer rammes, skal andre stå sammen med oss. Når jøder rammes, skal vi stå sammen med dem. Når skeive eller andre minoriteter rammes, skal de vite at de ikke står alene.

For tryggheten til én minoritet kan aldri bygges på utryggheten til en annen.

Sju år etter 10. august skal vi ikke bare huske.

Vi skal arbeide for at ingen må se seg over skulderen på vei til moskeen, på jobb eller hjem, bare på grunn av hvem de er eller hva de tror på.

Det er vårt felles ansvar.

Og det er slik vi hedrer 10. august.

Oslo, 10.08.2026

Takk.